

॥ तैत्तिरीय ब्राह्मणम् ॥

॥ अष्टमः प्रश्नः ॥

॥ तैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टके अष्टमः प्रपाठकः ॥

पीवो॑न्ना॒ रयि॑वृधः सुमे॒धाः। श्वे॒तः सि॑षक्ति नि॒युता॑मभि॒श्रीः।
ते वा॒यवे॒ सम॑नसो॒ वित॑स्थुः। वि॒श्वेन्न॑रः स्वप॒त्यानि॑ चक्रुः।
रा॒येऽनु॑ यञ्ज॒ज्ञतू॑ रोद॑सी उ॒भे। रा॒ये दे॒वी धि॑षणा॒ धाति॑ दे॒वम्।
अधा॑ वा॒युं नि॒युतः॑ सश्च॒त स्वाः॑। उ॒त श्वे॒तं वसु॑धिति॒न्निरे॑के।
आ वा॑यो॒ प्र याभिः॑। प्र वा॒युम॑च्छा॒ बृह॑ती म॒नीषा॑॥१॥

बृह॑द्र॒यिं वि॒श्ववा॑रा॒ रथ॑प्रा॒म्। द्यु॒तद्या॑मा नि॒युतः॑ प॒त्य॑मानः।
क॒विः क॒विमि॑यक्षसि प्रय॒ज्यो। आ नो॑ नि॒युद्धिः॑
श॒तिनी॑भि॒रध्व॑रम्। स॒ह॒स्त्रिणी॑भि॒रुप॑ याहि य॒ज्ञम्। वा॑यो
अ॒स्मिन् ह॒विषि॑ मादयस्व। यू॒यं पा॑त स्व॒स्तिभिः॑ सदा॑ नः।
प्रजा॑पते॒ न त्वदे॑तान्य॒न्यः। वि॒श्वा जा॒तानि॑ परि॒ ता ब॑भूव।
यत्का॑मास्ते जुहु॒मस्तं॑ नो॒ अस्तु॑॥२॥

व॒यः स्या॑म॒ पत॑यो रयी॒णाम्। र॒यी॒णां पति॑ य॒ज्ञतं॑ बृह॒न्तम्॑।

अ॒स्मिन्भ॒रे नृ॒तं॒मुं वाज॑सातौ। प्र॒जाप॑तिं प्रथ॒म॒जामृ॑तस्य।
 यजा॑म दे॒वमधि॑ नो ब्रवीतु। प्रजा॑पते त्वन्नि॒धिपाः पु॑रा॒णः।
 दे॒वानां॑ पि॒ता ज॑नि॒ता प्र॒जाना॑म्। पति॒र्विश्व॑स्य जग॑तः
 पर॒स्पाः। ह॒विर्नो॑ देव विह॒वे जु॑षस्व। तवे॒मे लो॒काः प्र॒दिशो॑
 दि॒शश्च॑॥ ३॥

प॒रा॒वतो॑ नि॒वतं॑ उ॒द्वतं॑श्च। प्रजा॑पते वि॒श्वसृ॒ज्जीव॑ध॒न्य इ॒दं
 नो॑ देव। प्र॒ति॒हर्य॑ ह॒व्यम्। प्र॒जाप॑तिं प्रथ॒मं य॒ज्ञिया॑नाम्।
 दे॒वाना॑म॒ग्रे यज॑तं य॒जध्व॑म्। स नो॑ ददातु द्रवि॑ण॒ः
 सु॒वीर्य॑म्। रा॒यस्पोषं॑ वि ष्य॑तु नाभि॑म॒स्मे। यो रा॒य ई॒शे
 शत॑दा॒य उ॒क्थ्यः॑। यः प॑शूना॒ः र॑क्षि॒ता वि॑ष्ठि॒ताना॑म्।
 प्र॒जाप॑तिः प्रथ॒म॒जा ऋ॒तस्य॑॥ ४॥

स॒हस्र॑धा॒मा जु॑षता॒ः ह॒विर्नः॑। सोमा॑पूष॒णोमौ॑ दे॒वौ।
 सोमा॑पूष॒णा रज॑सो वि॒मान॑म्। स॒प्तच॑क्र॒ः रथ॑मवि॒श्वमि॑न्वम्।
 वि॒षूवृ॑तं॒ मन॑सा यु॒ज्यमा॑नम्। तज्जि॑न्वथो वृष॒णा
 प॒ञ्चर॑श्मिम्। दि॒व्य॒न्यः स॑दनश्च॒क्र उ॒च्चा। पृ॒थि॒व्याम॑न्यो

अध्यन्तरिक्षे। तावस्मभ्यं पुरुवारं पुरुक्षुम्। रायस्पोषं
विष्यतान्नाभिंमस्मे॥५॥

धियं पूषा जिन्वतु विश्वमिन्वः। रयि९ सोमो रयिपतिर्दधातु।
अवंतु देव्यदितिरनर्वा। बृहद्वदेम विदथे सुवीराः।
विश्वान्यन्यो भुवना जजान। विश्वमन्यो अभिचक्षाण
एति। सोमापूषणाववंतन्धियं मे। युवभ्यां विश्वाः पृतना
जयेम। उदुत्तमं वरुणास्तभ्राद्याम्। यत्किञ्चेदङ्कितवासः।
अवं ते हेडस्तत्त्वां यामि। आदित्यानामवंसा न दक्षिणा।
धारयन्त आदित्यासंस्तिस्त्रो भूमीर्धारयन्। यज्ञो देवाना९
शुचिरपः॥६॥

मनीषाऽस्तु चर्तस्यास्मे कित्वासंश्चत्वारि च॥—————[१]

ते शुक्रासः शुचंयो रश्मिवन्तः। सीदन्नादित्या अधि
बर्हिषि प्रिये। कामेन देवाः सरथन्दिवो नः। आ यान्तु
यज्ञमुप नो जुषाणाः। ते सूनवो अदितेः पीवसामिषम्।
घृतं पिन्वत्प्रतिहर्यन्वृतेजाः। प्र यज्ञिया यजमानाय येमुरे।

आदित्याः कामं पितुमन्तमस्मे। आ नः पुत्रा अदितेर्यान्तु
यज्ञम्। आदित्यासः पृथिभिर्देवयानैः ॥७॥

अस्मे कामन्दाशुषे सन्नमन्तः। पुरोडाशं घृतवन्तं जुषन्ताम्।
स्कभायतु निर्ऋतिः सेधतामन्तिम्। प्र रश्मिभिर्यतमाना
अमृधाः। आदित्याः कामं प्रयतां वर्षद्वृतिम्। जुषध्वं नो
हव्यदातिं यजत्राः। आदित्यान्काममवसे हुवेम। ये भूतानि
जनयन्तो विचिख्युः। सीदन्तु पुत्रा अदितेरुपस्थम्। स्तीर्णं
बर्हिर्हविरद्याय देवाः॥८॥

स्तीर्णं बर्हिः सीदता यज्ञे अस्मिन्। ध्राजाः सेधन्तो
अमतिन्दुरेवाम्। अस्मभ्यं पुत्रा अदितेः प्र यः सता।
आदित्याः कामं हविषो जुषाणाः। अग्ने नय सुपथा
राये अस्मान्। विश्वानि देव वयुनानि विद्वान्।
युयोध्यस्मञ्जुहुराणमेनः। भूयिष्ठान्तो नम उक्तिं विधेम। प्र
वः शुक्राय भानवे भरध्वम्। हव्यं मतिश्चाग्नये सुपूतम्॥९॥

यो दैव्यानि मानुषा जनूषि। अन्तर्विश्वानि विद्वान्।

जिगाति। अच्छा गिरो मृतयो देवयन्तीः। अग्निं यन्ति
 द्रविणं भिक्षमाणाः। सुसन्दशः सुप्रतीकः स्वश्चर्म।
 हव्यवाहमरतिं मानुषाणाम्। अग्ने त्वमस्मद्युयोध्यमीवाः।
 अनग्नित्रा अभ्यमन्त कृष्टीः। पुनरस्मभ्यः सुविताय देव।
 क्षां विश्वेभिरुजरेभिर्यजत्र॥१०॥

अग्ने त्वं पारया नव्यो अस्मान्। स्वस्तिभिरति दुर्गाणि
 विश्वा। पूश्च पृथ्वी बहुला न उर्वी। भवा तोकाय तनयाय
 शं योः। प्रकारवो मनना वच्यमानाः। देवद्रीचीन्नयथ
 देवयन्तः। दक्षिणावाङ्वाजिनी प्राच्येति। हविर्भरन्त्यग्रये
 घृतार्ची। इन्द्रन्नरो युजे रथम्। जगृभ्णाते दक्षिणमिन्द्र
 हस्तम्॥११॥

वसूयवो वसुपते वसूनाम्। विद्वा हि त्वा गोपतिः शूर
 गोनम्। अस्मभ्यं चित्रं वृषणः रयिन्दाः। तवेदं विश्वमभितः
 पशव्यम्। यत्पश्यसि चक्षसा सूर्यस्य। गवामसि गोपतिरेकं
 इन्द्र। भक्षीमहि ते प्रयतस्य वस्वः। समिन्द्र णो मनसा नेषि

गोभिः। स॒ सूरिभिर्मघव॑न्त्स॒ स्व॒स्त्या। सं ब्रह्म॑णा दे॒वकृ॑तं
यदस्ति॑॥१२॥

सन्दे॒वाना॑ स॒ सुम॒त्या य॒ज्ञिया॑नाम्। आ॒राच्छ॑त्रुमप॑ बाधस्व
दूर॑म्। उ॒ग्रो यः श॒म्बः पुरु॑हूत॒ तेन॑। अ॒स्मे धे॑हि
यव॑म॒द्गोम॑दिन्द्र। कृ॒धीधि॑यं ज॒रित्रे॑ वाज॑रत्नाम्। आ
वे॒धस॒ स हि शुचिः॑। बृह॒स्पतिः॑ प्रथ॒मआ॑य॒मानः। म॒हो
ज्योति॑षः पर॒मे व्यो॑मन्। स॒प्तास्य॑स्तुविजा॒तो रवे॑ण। वि
स॒त्तर॑श्मिरध॒मत्त॑मा॒सि॥१३॥

बृह॒स्पतिः॑ सम॑जय॒द्वसू॑नि। म॒हो ब्र॒जान्गोम॑तो दे॒व ए॒षः।
अ॒पः सिषा॑स॒न्त्सुव॑रप्र॒तीत्तः। बृह॒स्पति॑रु॒हन्त्य॒मित्र॑म॒कैः।
बृह॑स्पते॒ पर्ये॑वा पि॒त्रे। आ नो॑ दि॒वः पा॒वीर॑वी। इ॒मा जु॒ह्वाना॑
यस्ते॒ स्तनः॑। सर॑स्वत्य॒भि नो॑ नेषि। इ॒य स॒ शुष्मे॑भिर्बिस॒खा
इ॒वारु॑जत्। सा॒नु गिरी॑णान्त॒विषे॑भि॒रूर्मि॑भिः। पा॒राव॑द्घ्नीम॒वसे॑
सुवृ॑क्तिभिः। सर॑स्वती॒मा वि॑वासेम॒ धीति॑भिः॥१४॥

दे॒व्याने॑द्वाः सु॒पूतं॑ यजत्र॒ हस्त॑मस्ति॒ तमा॑ स्यूर्मिभिर्द्वे च॥ [२]

सोमो धेनुः सोमो अर्वन्तमाशुम्। सोमो वीरं कर्मण्यं
 ददातु। सादन्यं विदथ्यः सभेयम्। पितुः श्रवणं यो
 ददाशदस्मै। अषाढं युत्सु त्वः सोमं क्रतुभिः। या
 ते धामानि हविषा यजन्ति। त्वमिमा ओषधीः सोमं
 विश्वाः। त्वमपो अजनयस्त्वङ्गाः। त्वमाततन्थोर्वन्तरिक्षम्।
 त्वञ्ज्योतिषा वि तमो ववर्थ॥१५॥

या ते धामानि दिवि या पृथिव्याम्। या पर्वतेष्वोषधीष्वप्सु।
 तेभिर्नो विश्वैः सुमना अहेडन्। राजन्त्सोमं प्रति हव्या
 गृभाय। विष्णोर्नुकन्तदस्य प्रियम्। प्र तद्विष्णुः। परो मात्रया
 तनुवा वृधान। न ते महित्वमन्वश्नुवन्ति। उभे ते विद्म
 रजसी पृथिव्या विष्णो देव त्वम्। परमस्य वित्से॥१६॥

विचक्रमे त्रिदेवः। आ ते महो यो जात एव। अभि
 गोत्राणि। आभिः स्पृधो मिथतीररिष्यन्। अमित्रस्य
 व्यथया मन्युमिन्द्र। आभिर्विश्वा अभियुजो विषूचीः।
 आर्याय विशोवतारीर्दासीः। अयः शृण्वे अध जयन्नुत

घ्नन्। अ॒यमु॒त प्र कृ॑णुते यु॒धा गाः। य॒दा स॒त्यं कृ॑णुते
म॒न्युमिन्द्रः॥१७॥

विश्वे॑न्दृ॒ढं भ॑यतु ए॒जद॑स्मात्। अनु॑ स्व॒धाम॑क्षर॒न्नापो॑ अस्य।
अव॑र्धतु मध्य॒ आ ना॒व्याना॑म्। स॒ध्रीची॑नेन॒ मन॑सा तमिन्द्र॒
ओजि॑ष्ठेन। ह॒न्मना॑हन्न॒भिद्यून॑। म॒रुत्वं॑न्तं वृष॒भं वा॑वृ॒धानम्।
अक॑वारि॒न्दि॒व्यः शा॒समिन्द्र॑म्। वि॒श्वासा॑ह॒मव॑से नू॒तना॑य।
उ॒ग्रः स॑हो॒दामि॑ह तः हु॒वेम। जनि॑ष्ठा उ॒ग्रः सह॑से
तुरा॑य॥१८॥

म॒न्द्र ओजि॑ष्ठो बहु॒लाभि॑मानः। अव॑र्ध॒न्निन्द्रं॑ म॒रुत॑श्चि॒दत्र॑।
मा॒ता यद्वी॑र॒न्दध॑न॒द्धनि॑ष्ठा। क॑स्यावो॑ मरुतः स्व॒धाऽऽसी॑त्।
यन्मा॑मेकः॒ सम॑ध॒त्ताहि॑हत्ये॑। अ॒हः ह्यु॑ग्रस्त॑विषस्तुवि॑ष्मान्।
विश्वे॑स्य॒ शत्रो॑र॒नमं॑ वध॒स्त्रैः। वृ॒त्रस्य॑ त्वा श्व॒सथा॑ दी॒षमा॑णाः।
विश्वे॑ दे॒वा अ॑ज॒हुर्ये॑ सखा॑यः। म॒रुद्भि॑रिन्द्र स॒ख्यन्ते॑
अस्तु॥१९॥

अथे॒मा वि॒श्वाः पृ॑त॒ना जया॑सि। वर्ध॑न् वृ॒त्रं म॑रुत इन्द्रि॒येण॑।

स्वेन॒ भामे॑न तवि॒षो ब॑भू॒वान्। अ॒हमे॒ता मन॑वे वि॒श्वश्च॑न्द्राः।
 सु॒गा अ॒पश्च॑कर॒ वज्र॑बाहुः। स यो वृषा॒ वृष्णि॑येभिः॒ समो॑काः।
 म॒हो दि॒वः पृ॑थि॒व्याश्च॑ स॒म्राट्। स॒ती॒नस॑त्वा॒ हव्यो॑ भरे॒षु।
 म॒रुत्वा॑ नो भव॒त्विन्द्र॑ ऊ॒ती। इन्द्रो॑ वृ॒त्रम॑तरद्वृ॒त्रतू॑र्ये॑॥ २०॥

अ॒नाधृ॑ष्यो म॒घवा॒ शूर॒ इन्द्रः॑। अ॒न्वे॒नं वि॒शो अ॒मद॑न्त
 पूर्वीः। अ॒यं राजा॒ जग॑तश्च॒रष॑णी॒नाम्। स ए॒व वी॒रः
 स उ॑ वी॒र्या॑वान्। स ए॒करा॑जो जग॑तः पर॒स्याः। य॒दा
 वृ॒त्रम॑तर॒च्छूर॒ इन्द्रः॑। अथा॑भवद्मि॒ताभि॑क्र॒तूना॑म्। इन्द्रो॑ य॒ज्ञं
 वर्ध॑यन्वि॒श्ववे॑दाः। पु॒रोडा॑शस्य जुष॒तां ह॒विर्नः॑। वृ॒त्रन्ती॒र्त्वा
 दा॑न॒वं वज्र॑बाहुः॥ २१॥

दि॒शोऽदृ॑हद्दृ॒हि॒ता दृ॒हणे॑न। इ॒मं य॒ज्ञं वर्ध॑यन्वि॒श्ववे॑दाः।
 पु॒रोडा॑शं प्र॒ति गृ॑भ्णा॒त्विन्द्रः॑। य॒दा वृ॒त्रम॑तर॒च्छूर॒ इन्द्रः॑।
 अथै॑करा॒जो अ॑भव॒ज्जनाना॑म्। इन्द्रो॑ दे॒वाञ्छ॑म्बर॒हृत्य॑
 आव॑त्। इन्द्रो॑ दे॒वाना॑मभवत्पु॒रोगाः॑। इन्द्रो॑ य॒ज्ञे ह॒विषा॑
 वावृ॑धा॒नः। वृ॒त्रतू॑र्नो॒ अभ॑य॒ं शर्म॑ य॒सत्। यः स॒प्त

सिन्धूँ रदधात्पृथिव्याम्। यः सप्त लोकानकृणोद्विशश्च।
इन्द्रो हविष्मान्त्सगणो मरुद्भिः। वृत्रतूर्नो यज्ञमिहोप
यासत्॥२२॥

ववर्थ वित्स इन्द्रस्तुरायास्तु वृत्रतूर्ये वज्रबाहुः पृथिव्यान्नीणि च॥—————[३]

इन्द्रस्तरस्वानभिमातिहोग्रः। हिरण्यवाशीरिषिरः सुवर्षाः।
तस्य वयः सुमतौ यज्ञियस्य। अपि भद्रे सौमनसे स्याम।
हिरण्यवर्णो अभयं कृणोतु। अभिमातिहेन्द्रः पृतनासु
जिष्णुः। स नः शर्म त्रिवरूथं वि यः सत्। यूयं पात
स्वस्तिभिः सदा नः। इन्द्रः स्तुहि वज्रिणः स्तोमपृष्ठम्।
पुरोडाशस्य जुषताः हविर्नः॥२३॥

हत्वाभिमातीः पृतनाः सहस्वान्। अथाभयं कृणुहि
विश्वतो नः। स्तुहि शूरं वज्रिणमप्रतीत्तम्। अभिमातिहनं
पुरुहूतमिन्द्रम्। य एक इच्छतपतिर्जनेषु। तस्मा इन्द्राय
हविरा जुहोत। इन्द्रो देवानामधिपाः पुरोहितः। दिशां
पतिरभवद्वाजिनीवान्। अभिमातिहा तविषस्तुविष्मान्।

अ॒स्मभ्यं॑ चि॒त्रं वृष॑णं र॒यिन्दा॑त्॥२४॥

य इ॒मे द्यावा॑पृथि॒वी म॑हि॒त्वा। ब॒लेना॑दृ॒हद॑भिमातिहेन्द्रः।
 स नो॑ ह॒विः प्र॑ति॒ गृ॒ष्णातु॑ रा॒तये॑। दे॒वाना॑न्दे॒वो नि॑धि॒पा
 नो॑ अ॒व्यात्। अ॒न॒वस्ते॒ रथं॑ वृ॒ष्णे य॑त्ते। इन्द्र॑स्य॒ नु
 वी॒र्या॑ण्यह॒न्नहि॑म्। इन्द्रो॑ या॒तोऽव॑सितस्य॒ राजा॑। श॒मस्य॑ च
 शृ॒ङ्गिणो॑ वज्र॑बाहुः। सेदु॑ राजा॑ क्षेति च॒र्षणी॑नाम्। अ॒रान्न
 ने॒मिः परि॒ ता ब॑भूव॥२५॥

अ॒भि सि॒ध्मो अ॑जिगादस्य॒ शत्रू॑न्। वि॒तिग्मे॑न॒
 वृष॑भेणा॒ पुरो॑भेत्। सं वज्रे॑णासृजद्वृत्रमिन्द्रः। प्र॒ स्वां
 म॒तिम॑तिर॒च्छाश॑दानः। वि॒ष्णुं दे॒वं व॑रुणमू॒तये॒ भग॑म्।
 मे॒दसा॑ दे॒वा व॑पया॒ यज॑ध्वम्। ता नो॑ य॒ज्ञमा॑गतं वि॒श्वधे॑ना।
 प्र॒जाव॑द॒स्मे द्र॑वि॒णेह॑ ध॒त्तम्। मे॒दसा॑ दे॒वा व॑पया॒ यज॑ध्वम्।
 वि॒ष्णुं च॑ दे॒वं व॑रुणं च रा॒तिम्॥२६॥

ता नो॑ अ॒मीवा॑ अप॒ बाध॑मानौ। इ॒मं य॒ज्ञं जु॑षमा॒णावु॑पेतम्।
 वि॒ष्णूव॑रुणा यु॒वम॑ध्व॒राय॑ नः। वि॒शे ज॑नाय॒ महि॑ श॒र्म

यच्छतम्। दीर्घप्रयञ्जू हविषा वृधाना। ज्योतिषाऽरातीर्दहतन्तम्।
 ययोरोजसा स्कमिता रजांसि। वीर्येभिर्वीरतमा शविष्ठा।
 याऽपत्ये ते अप्रतीत्ता सहोभिः। विष्णू अगन्वरुणा
 पूर्वहतौ॥२७॥

विष्णूवरुणावमिशस्तिपावाम्। देवा यजन्त हविषा घृतेन।
 अपामीवाः सेधतः रक्षसश्च। अथाधत्तं यजमानाय शं
 योः। अहोमुचा वृषभा सुप्रतूर्ती। देवानान्देवतमा शचिष्ठा।
 विष्णूवरुणा प्रतिहर्यतन्नः। इदन्नरा प्रयतमृतये हविः। मही नु
 द्यावापृथिवी इह ज्येष्ठे। रुचा भवताः शुचयद्भिरकैः॥२८॥

यत्सीं वरिष्ठे बृहती विमिन्वन्। नृवद्भ्योक्षा पंप्रथानेभिरेवैः।
 प्रपूर्वजे पितरा नव्यंसीभिः। गीर्भिः कृणुध्वः सदाने ऋतस्य।
 आ नो द्यावापृथिवी दैव्येन। जनेन यातं महि वां वरूथम्।
 स इत्स्वपा भुवनेष्वास। य इमे द्यावापृथिवी जजान। उर्वी
 गंभीरे रजसी सुमेकै। अवशे धीरः शच्या समैरत्॥२९॥

भूरिन्द्वे अचरन्ती चरन्तम्। पद्वन्तङ्गर्भमपदीदधाते। नित्यं

न सूनुं पित्रोरुपस्थे॑। तं पिपृत॑ रोदसी सत्यवाचम्॑।
 इदं द्यावापृथिवी सत्यमस्तु। पित॑र्मातर्यदिहोप॑ ब्रुवे वाम्।
 भूत॑न्देवानामव॑मे अवो॑भिः। विद्यामेषं वृ॑जनं जी॒रदानु॑म्।
 उ॒र्वी पृथ्वी बहु॑ले दूरे अ॑न्ते। उप॑ ब्रुवे नम॑सा यज्ञे अ॒स्मिन्।
 दधा॑ते ये सु॒भगे सु॒प्रतू॑र्ती। द्यावा॒ रक्ष॑तं पृथि॒वी नो अ॒भ्वात्।
 या जा॒ता ओष॑धयोऽति॒ विश्वाः॑ परि॒ष्ठाः। या ओष॑धयः
 सोम॑राजीर॒श्वाव॑ती॑ सोमव॒तीम्। ओष॑धीरि॒ति मा॒तरोऽन्या॑
 वो अ॒न्याम॑वतु॥ ३० ॥

हवि॑र्नो दा॒द्धभू॒व रा॒तिं पू॒र्वहू॑ताव॒र्कैरै॑रद॒स्मिन्प॒ञ्च च॥ [४]

शुचि॑न्नु स्तोम॑ः श्वथ॑द्वृत्रम्। उ॒भा वा॑मिन्द्राग्नी॒ प्र
 च॑र्ष॒णिभ्यः॑। आ वृ॑त्रहणा गी॒र्भिर्वि॑प्रः। ब्रह्म॑णस्पते॒ त्वम॒स्य
 य॒न्ता। सू॒क्तस्य॑ बोधि॒ तन॑यं च जिन्वा। विश्व॑न्तद्भु॒द्रं
 यद॑वन्ति॒ देवाः॑। बृह॑द्वदेम वि॒दथे॑ सु॒वीराः॑। स ई॑
 स॒त्येभिः॑ स॒खिभिः॑ शुच॑द्भिः। गोधा॑यसं वि॒धन॑सैर॒तर्द॑त्।
 ब्रह्म॑णस्पति॒र्वृष॑भिर्व॒राहैः॑ ॥ ३१ ॥

घर्मस्वेदेभिर्द्रविणं व्यानद। ब्रह्मणस्पतेरभवद्यथावशम्।
 सत्यो मन्युर्महि कर्मा करिष्यतः। यो गा उदाजत्स दिवे
 वि चाभजत्। महीव रीतिः शवसा सरत्पृथक्। इन्धानो
 अग्निं वनवद्वनुष्यतः। कृतब्रह्मा शूशुवद्रातहव्य इत्। जातेन
 जातमतिसृत्प्र सृंसते। यं यं युजं कृणुते ब्रह्मणस्पतिः।
 ब्रह्मणस्पते सुयमस्य विश्वहा॥३२॥

रायः स्याम रथ्यो विवस्वतः। वीरेषु वीराः उपपृङ्क्षि
 नस्त्वम्। यदीशानो ब्रह्मणा वेषि मे हवम्। स इज्जनेन स
 विशा स जन्मना। स पुत्रैर्वाजं भरते धना नृभिः। देवानां
 यः पितरमा विवासति। श्रद्धामना हविषा ब्रह्मणस्पतिम्।
 यास्ते पूषन्नावो अन्तः। शुक्रन्ते अन्यत्पूषेमा आशाः। प्रपथे
 पथामजनिष्ट पूषा ॥३३॥

प्रपथे दिवः प्रपथे पृथिव्याः। उभे अभि प्रियतमे सुधस्थौ।
 आ च परां च चरति प्रजानन्। पूषा सुबन्धुर्दिव आ
 पृथिव्याः। इडस्पतिर्मघवा दस्मवर्चाः। तन्देवासो अददुः

सूर्यायै॑। कामेन॑ कृतन्त॒वस॑ꣳ स्वश्चम॑। अ॒जाऽश्वः॑ पशु॒पा
वाज॑बस्त्यः। धि॒यं जि॒न्वो वि॒श्वे भुव॑ने अर्पितः। अष्टा॑ पूषा
शि॒थिरा॒मुद्व॑रीवृजत्॥ ३४ ॥

स॒ञ्चक्षा॑णो भुव॑ना दे॒व ई॒यते। शुची॑ वो ह॒व्या म॑रुतः
शुची॑नाम्। शुचि॑ꣳ हि॒नोम्यध्व॑रꣳ शुचि॑भ्यः। ऋ॒तेन॑
स॒त्यमृ॑तसाप॑ आयन्। शुचि॑जन्मानः शुच॑यः पाव॒काः। प्र
चि॒त्रम॑कं गृण॑ते तुरा॒य। मा॒रुता॑य॒ स्वत॑वसे भरध्वम्। ये
सहा॑ꣳसि॒ सह॑सा॒ सह॑न्ते। रेज॑न्ते अ॒ग्ने पृ॑थि॒वी म॒खेभ्यः॑।
अꣳसे॒ष्वा म॑रुतः खा॒दयो॑ वः॥ ३५ ॥

वक्षः॑ सुरु॒क्मा उप॑ शिश्रि॒याणाः॑। वि वि॒द्युतो॒ न वृ॑ष्टिर्भी
रुचा॑नाः। अनु॑ स्व॒धामा॑यु॒धैर्य॑च्छ॒मानाः॑। या वः॑ शर्म
शश॑मा॒नाय॒ सन्ति॑। त्रि॒धातू॑नि दा॒शुषे॑ यच्छ॒ताधि॑।
अ॒स्मभ्य॑न्तानि॑ मरुतो॒ विय॑न्त। र॒यिं नो॑ धत्त वृषणः
सु॒वीर॑म्। इ॒मे तुरं॑ म॒रुतो॑ रामयन्ति। इ॒मे सहः॑ सह॑स॒ आ
न॑मन्ति। इ॒मे शꣳस॑व॒नुष्य॑तो नि पा॑न्ति॥ ३६ ॥

गुरुद्वेषो अरुरुषे दधन्ति। अरा इवेदचरमा अहेव। प्रप्र
जायन्ते अकंवा महोभिः। पृश्नेः पुत्रा उपमासो रभिष्ठाः।
स्वया मत्या मरुतः सं मिमिक्षुः। अनु ते दायि मह
इन्द्रियाय। सुत्रा ते विश्वमनु वृत्रहत्यै। अनु क्षत्रमनु सहो
यजत्र। इन्द्र देवेभिरनु ते नृषह्यै। य इन्द्र शुष्मो मघवन्ते
अस्ति॥ ३७ ॥

शिक्षा सखिभ्यः पुरुहूत नृभ्यः। त्वं हि दृढा
मघवन्विचेताः। अपावृधि परिवृतिं न राधः। इन्द्रो राजा
जगतश्चर्षणीनाम्। अधिक्षमि विषुरूपं यदस्ति। ततो
ददातु दाशुषे वसूनि। चोदद्राध उपस्तुतश्चिदवाक्। तमुष्टुहि
यो अभिभूत्योजाः। वन्वन्नवातः पुरुहूत इन्द्रः। अषाढमुग्रं
सहमानमाभिः॥ ३८ ॥

गीर्भिर्वर्ध वृषभं चर्षणीनाम्। स्थूरस्य रायो बृहतो य ईशै।
तमुं ष्टवाम विदथेष्विन्द्रम्। यो वायुना जयति गोमतीषु। प्र
धृष्णुया नयति वस्यो अच्छै। आ ते शुष्मो वृषभ एतु पश्चात्।

ओत्तरादधरागा पुरस्तात्। आ विश्वतो अभिसमेत्वर्वाङ्।
इन्द्रं द्युम्नं सुर्वर्वद्धेह्यस्मे॥३९॥

वराहैर्विश्वहाञ्जनिष्ठ पूषोद्वरीवृजत्खादयौ वः पान्त्यस्त्याभिर्नवं च॥—————[५]

आ देवो यातु सविता सुरत्रः। अन्तरिक्षप्रा वहमानो
अश्वैः। हस्ते दधानो नर्या पुरूणि। निवेशयं च प्रसुवं
च भूमं। अभीवृतं कृशनैर्विश्वरूपम्। हिरण्यशम्यं यजुतो
बृहन्तम्। आस्थाद्रथं सविता चित्रभानुः। कृष्णा रजां
सि तविषीन्द्रधानः। सघा नो देवः सविता सवायं। आ
साविषद्वसुपतिर्वसूनि॥४०॥

विश्रयमाणो अमतिमुरूचीम्। मर्तभोजनमधरासतेन।
विजनाञ्छ्यावाः शितिपादो अख्यन्। रथं हिरण्यप्रउगं
वहन्तः। शश्वद्दिशः सवितुर्देव्यस्य। उपस्थे विश्वा भुवनानि
तस्थुः। वि सुपर्णो अन्तरिक्षाण्यख्यत्। गभीरवेपा
असुरः सुनीथः। केदानीं सूर्यः कश्चिकेता। कतमान्द्यां
रश्मिरस्या ततान॥४१॥

भग॒न्धि॒यं वा॒जय॑न्तः॒ पुर॑न्धिम्। नरा॒शंसो॒ ग्रास्प॑तिर्नो
 अव्यात्। आ ये वा॒मस्य॑ सङ्ग॒थे र॑यी॒णाम्। प्रि॒या दे॒वस्य॑
 सवि॒तुः स्या॑म। आ नो वि॒श्वे अ॒स्क्रा॑गमन्तु दे॒वाः। मि॒त्रो
 अ॒र्य॒मा वरु॑णः स॒जोषाः॑। भुव॑न् यथा॑ नो वि॒श्वे वृ॒धासः॑।
 कर॑न्त्सु॒षाहा॑ वि॒थुरं न श॑वः। शं नो॑ दे॒वा वि॒श्वदे॒वा भ॑वन्तु।
 शंस॑ सर॑स्वती स॒ह धी॒भिर॑स्तु॥ ४२॥

शम॑भि॒षाचः॒ शमु॑ रा॒तिषा॑चः। शं नो॑ दि॒व्याः पार्थि॑वाः
 शं नो॑ अ॒प्याः। ये स॑वि॒तुः स॒त्यस॑वस्य वि॒श्वे। मि॒त्रस्य॑
 व्र॒ते वरु॑णस्य दे॒वाः। ते सौ॒भगं॑ वी॒रव॑द्भोम॒दप्रः॑। द॒धात॑न्
 द्रवि॑णश्चि॒त्रम॒स्मे। अ॒ग्ने या॒हि दू॒त्यं वा॑रि॒षेण्यः॑। दे॒वांस्र॑
 अ॒च्छा॑ ब्रह्म॒कृता॑ गु॒णेन॑। सर॑स्वतीं म॒रुतो॑ अ॒श्विना॒पः।
 य॒क्षि दे॒वान्र॑त्न॒धेया॑य॒ विश्वा॑न्॥ ४३॥

द्यौः पि॑तुः पृथि॑वि मा॒तर॑धुक्। अ॒ग्ने भ्रा॑त॒र्वस॑वो मृ॒डता॑
 नः। वि॒श्वे आ॑दि॒त्या अ॑दि॒ते स॒जोषाः॑। अ॒स्मभ्य॑स्र॒ शर्म॑
 बहु॑लं वि य॑न्त। वि॒श्वे दे॒वाः शृ॑णु॒तेम॑स्र॒ हव॑ मे। ये

अ॒न्तरि॑क्षे॒ य उ॒प॒ द्यवि॑ ष्ठा॒ ये अ॑ग्निजि॒ह्वा उ॒त वा॒ यज॑त्राः।
 आ॒सद्या॑स्मिन्ब॒र्हिषि॑ मादयध्वम्। आ वा॑ मि॒त्रावरु॑णा
 ह॒व्यजु॑ष्टिम्। नम॑सा दे॒वाव॑वसाववृ॒त्याम्॥४४॥

अ॒स्माकं॑ ब्र॒ह्म पृ॑त॒नासु॑ स॒ह्या अ॒स्माकम्॑। वृ॒ष्टिर्दि॑व्या
 सु॒पा॒रा। यु॒वं व॒स्त्राणि॑ पी॒वसा॑ व॒साथे॑। यु॒वोर॑च्छि॒द्रा
 मन्त॑वो ह॒ सर्गाः॑। अवा॑तिरत॒मनृ॑तानि॒ विश्वा॑। ऋ॒तेन॑
 मि॒त्रावरु॑णा स॒चेथे॑। तत्सु॑ वा॑ मि॒त्रावरु॑णा म॒हित्व॑म्। ई॒र्मा
 त॒स्थुषी॑रह॒भिर्दु॑दुहे। विश्वाः॑ पि॒न्वथ॒ स्वस॑रस्य॒ धेनाः॑। अ॒नु
 वा॒मेकः॑ प॒विरा॑ व॒वर्ति॑॥४५॥

यद्व॑हि॒ष्ठ॒त्राति॑ वि॒दे सु॑दानू। अ॒च्छि॒द्रं श॒र्म भु॑व॒नस्य॑
 गो॒पा। ततो॑ नो मि॒त्रावरु॑णाववीष्टम्। सि॒षास॑न्तो
 जी॒(जि?)गि॒वांसः॑ स्याम। आ नो मि॒त्रावरु॑णा
 ह॒व्यदा॑तिम्। घृ॒तैर्गव्यू॑तिमु॒क्षत॑मि॒डाभिः॑। प्र॒ति वा॒मत्र॑
 व॒र॒मा ज॑नाय। पृ॒णीत॑मु॒द्रो दि॒व्यस्य॑ चारोः॑। प्र बा॒हवा॑
 सि॒सृ॒त॒ञ्जीव॑से॒ नः। आ नो॑ गव्यू॒तिमु॒क्षतं॑ घृ॒तेन॑॥४६॥

आ नो जने॑ श्रवय॑तं यु॒वाना॑ । श्रु॒तं मे॑ मि॒त्रावरु॑णा
हवे॒मा । इ॒मा रु॒द्राय॑ स्थि॒रध॑न्वने गि॒रः । क्षि॒प्रेष॑वे दे॒वाय॑
स्व॒धाम्ने॑ । अषा॑ढाय॒ सह॑मानाय मी॒ढुषे॑ । ति॒ग्मायु॑धाय भ॒रता॑
शृ॒णोत॑न । त्वा॒दत्ते॑भी रु॒द्र श॑न्त॒मेभिः॑ । श॒त५ हि॒मा अ॑शीय
भे॒षजे॑भिः । व्य॑स्मद्वे॒षो वि॒तरं॑ व्य॒हः । व्य॒मीवा॑श्चा॒तय॑स्वा
वि॒षूचीः॑ ॥ ४७ ॥

अ॒र्ह॒न्विभ॑र्षि॒ मा न॑स्तो॒के । आ ते॑ पि॒तर्म॑रुता॒ सु॒म्रमे॑तु ।
मा नः॑ सूर्य॑स्य स॒न्दृशो॑ यु॒योथाः॑ । अ॒भि नो॑ वी॒रो अ॑र्वति
क्षमे॑त । प्र जा॑येमहि रु॒द्र प्र॒जाभिः॑ । ए॒वा ब॑भ्रो वृष॒भ
चे॒कितान॑ । यथा॑ दे॒व न॑ ह॒णीषे॑ न ह॒सि । हा॒व॒न॒श्रू॒र्नो रु॒द्रेह॑
बो॒धि । बृ॒हद्व॑दे॒म वि॒दथे॑ सु॒वीराः॑ । परि॑ णो रु॒द्रस्य॑ हे॒तिः
स्तु॒हि श्रु॒तम् । मी॒ढुष्ट॑मा॒र्ह॒न्विभ॑र्षि । त्वम॑ग्रे रु॒द्र आ वो॑
रा॒जा॒नम् ॥ ४८ ॥

वसूनि॑ ततानास्तु॒ विश्वा॑न् ववृ॒त्यां वव॑र्ति घृ॒तेन॑ वि॒षूचीः॑ श्रु॒तन्दे॑ च ॥ ————— [६]

सूर्यो॑ दे॒वीमु॑ष॒स॒ रोच॑माना॒मर्यः॑ । न योषा॑म॒भ्येति॑ प॒श्चात् ।

यत्रा नरो देवयन्तो युगानि। वितन्वते प्रति भद्राय भद्रम्।
 भद्रा अश्वा हरितः सूर्यस्य। चित्रा एदग्वा अनुमाद्यासः।
 नमस्यन्तो दिव आ पृष्ठमस्थुः। परि द्यावापृथिवी यन्ति
 सद्यः। तत्सूर्यस्य देवत्वन्तन्महित्वम्। मध्या कर्तोर्विततः
 सञ्जभार॥४९॥

यदेदयुक्त हरितः सधस्थात्। आद्रात्री वासस्तनुते सिमस्मै।
 तन्मित्रस्य वरुणस्याभिचक्षे। सूर्यो रूपं कृणुते द्यौरुपस्थे।
 अनन्तमन्यद्रुशदस्य पाजः। कृष्णमन्यद्धरितः सं भरन्ति।
 अद्या देवा उदिता सूर्यस्य। निरहंसः पिपृतान्निरवद्यात्।
 तन्नो मित्रो वरुणो मामहन्ताम्। अदितिः सिन्धुः पृथिवी
 उत द्यौः॥५०॥

दिवो रुक्म उरुचक्षा उदेति। दूरे अर्थस्तरणिभ्राजमानः।
 नूनञ्जनाः सूर्येण प्रसूताः। आयन्नर्थानि कृणवन्नपांसि। शं
 नो भव चक्षसा शं नो अह्ना। शं भानुना शं हिमा शं घृणेन।
 यथा शमस्मै शमसद्गुरोणे। तत्सूर्य द्रविणन्धेहि चित्रम्।

चि॒त्रन्दे॒वाना॒मुद॑गा॒दनी॑कम्। चक्षु॑र्मि॒त्रस्य॒ वरु॑णस्या॒ग्नेः॥५१॥

आप्रा॒ द्यावा॑पृथि॒वी अ॒न्तरि॑क्षम्। सूर्य॑ आ॒त्मा
जग॑तस्त॒स्थुष॑श्च। त्वष्टा॒ दध॑त्तन्न॒स्तुरी॑पम्। त्वष्टा॑ वी॒रं
पि॒शङ्ग॑रूपः। द॒शे॒मन्त्वष्टु॑र्जनयन्त॒ गर्भ॑म्। अत॑न्द्रा॒सो
यु॒वत॑यो॒ बिभ॑र्त्रम्। ति॒ग्मानी॑क॒ः स्वय॑शस॒ञ्जने॑षु।
वि॒रोच॑मानं॒ परि॑षीन्नयन्ति। आ॒विष्ट्यो॑ वर्धते॒ चारु॑रासु।
जि॒ह्माना॑मूर्ध्वस्वय॑शा॒ उप॒स्थे॥५२॥

उ॒भे त्वष्टु॑र्बिभ्यतु॒र्जाय॑मानात्। प्र॒तीचीं॑ सि॒ः हं प्र॑ति॒जोष॑येते।
मि॒त्रो जना॑न्प्र स मि॒त्रा अ॒यं मि॒त्रो न॑म॒स्यः सु॑शेवः। राजा॑
सु॒क्षत्रो॑ अ॒जनि॑ष्ट वे॒धाः। तस्य॑ व॒यं सु॑म॒तौ य॒ज्ञिय॑स्य। अपि॑
भ॒द्रे सौ॑मन॒से स्या॑म। अ॒नमी॑वास॒ इड॑या॒ मद॑न्तः। मि॒तज्म॑वो
व॒रि॑म॒न्ना पृ॑थि॒व्याः। आ॒दि॒त्यस्य॑ व्र॒तमु॑प॒क्ष्यन्तः॥५३॥

व॒यं मि॒त्रस्य॑ सु॒म॒तौ स्या॑म। मि॒त्रं न ई॑श॒ शि॒म्या गो॑षु
ग॒व्यव॑त्। स्वा॒धियो॑ वि॒दथे॑ अ॒प्स्वजी॑जनन्। अ॒रे॒जय॑ता॒ः
रोद॑सी॒ पाज॑सा॒ गिरा॑। प्र॒ति प्रि॑यं य॒जत॑ञ्ज॒नुषा॑मवः। म॒हाः
आ॒दि॒त्यो न॑म॒सोप॑सद्यः। या॒तय॑ञ्जनो गृण॒ते सु॑शेवः। तस्मा॑

ए॒तत्प॒न्य॑त॒माय॑ जु॒ष्टम्। अ॒ग्नौ मि॒त्राय॑ ह॒विरा जु॒होत। आ
वा॒९ रथो॒ रोद॑सी ब॒द्धधा॒नः॥५४॥

हि॒र॒ण्य॒यो वृ॑ष॒भि॒र्या॒त्वश्चैः॑। घृ॒तव॑र्त॒निः प॒वि॒र्भीरु॑चा॒नः।
इ॒षाव्रौ॑ढा नृ॒पति॑र्वा॒जिनी॑वान्। स प॑प्र॒थानो॒ अ॒भि प॑ञ्च॒ भूम॑।
त्रि॒व॒न्धुरो॒ मन॑साया॒तु यु॒क्तः। वि॒शो ये॒न ग॑च्छ॒थो दे॒व॒यन्तीः॑।
कु॒त्रा चि॒द्याम॑म॒श्विना॒ दधा॑ना। स्व॒श्वा य॒शसा॑ऽऽया॒तम॑र्वाक्।
द॒स्त्रा नि॒धिं मधु॑मन्तं पि॒बाथः॑। वि वा॒९ रथो॒ व॒ध्वा
याद॑मानः॥५५॥

अन्ता॑न्दि॒वो बा॑धते वर्त॒निभ्या॑म्। यु॒वोः श्रि॒यं परि॒
योषा॑वृणीत। सू॒रो दु॒हिता॑ परि॒तक्मि॑यायाम्। यद्दे॒व॒यन्त॑म॒व॒थः
श॒ची॑भिः। परि॑घ्न॒९ सवा॑ मना॒वां वयो॑गाम्। यो ह॒स्यवा॑९
रथि॒राव॑स्त॒ उ॒स्त्राः। रथो॑ यु॒जानः॑ परि॒याति॑ वर्तिः। तेन॑ नः
शं यो॒रुष॑सो व्यु॒ष्टौ। न्य॑श्विना वह॒तं य॒ज्ञे अ॒स्मिन्। यु॒वं
भु॒ज्युम॑व॒विद्ध॑९ स॒मु॒द्रे॥५६॥

उ॒दूह॑थु॒र्णसो॒ अ॒स्त्रि॒धानैः॑। प॒त॒त्रिभि॑र॒श्रमै॑र॒व्य॒थिभिः॑।

द॒ः सना॑भिर॒श्विना॑ पा॒रय॑न्ता। अ॒ग्री॑षोमा॒ यो अ॒द्य वा॑म्।
इ॒दं वचः॑ स॒पर्य॑ति। तस्मै॑ धत्त॒ः सु॒वीर्य॑म्। ग॒वां पोष॑ः
स्व॒श्वि॑यम्। यो अ॒ग्री॑षोमा॑ ह॒विषा॑ स॒पर्या॑त्। दे॒व॒द्री॒चा
मन॑सा॒ यो घृ॑तेन। तस्य॑ व्र॒तः र॑क्ष॒तं पा॒तम॑ः हंसः॥५७॥

वि॒शे जना॑य॒ महि॑ शर्म॒ यच्छ॑तम्। अ॒ग्री॑षोमा॒ य
आ॒हु॑तिम्। यो वा॒न्दाशा॑द्ध॒विष्कृ॑तिम्। स प्र॒जया॑ सु॒वीर्य॑म्।
वि॒श्वमा॑युर्व्य॒श्जव॑त्। अ॒ग्री॑षोमा॒ चेति॑ तद्वी॒र्यं वा॑म्।
यदमु॑ष्णी॒तमव॑सं प॒णिङ्गोः॑। अवा॑तिर॒तं प्रथ॑यस्य॒ शेषः॑।
अवि॑न्द॒तं ज्योति॑रेकं॒ बहु॑भ्यः। अ॒ग्री॑षोमावि॒मः सु
मेऽग्री॑षोमा ह॒विषः॑ प्र॒स्थि॑तस्य॥५८॥

ज॒भार॑ द्यौर॒ग्रेरु॑प॒स्थं उप॑क्ष्यन्तो ब॒द्धधा॑नो व॒ध्वां याद॑मानः स॒मुद्रेऽहं॑सः प्र॒स्थि॑तस्य॥-[७]

अ॒हम॑स्मि प्रथ॒म॒जा ऋ॒तस्य॑। पूर्वं॑ दे॒वेभ्यो॑ अ॒मृत॑स्य॒ नाभिः॑।
यो मा॒ ददा॑ति॒ स इ॒दे॒वमावा॑ः। अ॒हम॑न्न॒मन्न॑न॒दन्त॑म॒न्नि।
पूर्व॑म॒ग्रेरपि॑ दह॒त्यन्न॑म्। य॒तौ हा॑सा॒ते अ॒हमु॑त्त॒रेषु॑। व्या॒त्तम॑स्य॒
प॒शवः॑ सु॒जम्भ॑म्। प॒श्य॑न्ति॒ धीराः॑ प्रच॑रन्ति॒ पाकाः॑।

जहाम्यन्यन्न जहाम्यन्यम्। अहमन्नं वशमिच्छामि॥५९॥

समानमर्थं पर्येमि भुञ्जत्। को मामन्नं मनुष्यो दयेत। पराके
अन्निहितं लोक एतत्। विश्वैर्देवैः पितृभिर्गुप्तमन्नम्। यदद्यते
लुप्यते यत्परोप्यते। शततमी सा तनूर्मे बभूव। महान्तौ
चरू संकृद्गुग्धेनं पप्रौ। दिवं च पृश्निं पृथिवीं च साकम्।
तत्सम्पिबन्तो न मिनन्ति वेधसः। नैतद्भूयो भवति नो
कनीयः॥६०॥

अन्नं प्राणमन्नमपानमाहुः। अन्नं मृत्युन्तमु जीवातुमाहुः।
अन्नं ब्रह्माणो जुरसं वदन्ति। अन्नमाहुः प्रजननं प्रजानाम्।
मोघमन्नं विन्दते अप्रचेताः। सत्यं ब्रवीमि वध इत्स तस्य।
नार्यमणं पुष्यति नो सखायम्। केवलाघो भवति केवलादी।
अहं मेघः स्तनयन्वःखन्नस्मि। मामदन्त्यहमद्व्यन्यान्॥६१॥

अहं सदमृतो भवामि। मदादित्या अधि सर्वे तपन्ति।
देवीं वाचमजनयन्त यद्वाग्वदन्ती। अनन्तामन्तादधि

निर्मितां म॒हीम्। यस्या॑न्दे॒वा अ॑दधु॒र्भोज॑नानि। एका॑क्षरां
द्वि॒पदा॑ꣳ ष॒ददां॑ च। वाच॑ दे॒वा उप॑ जीवन्ति॒ विश्वे॑। वाच॑
दे॒वा उप॑ जीवन्ति॒ विश्वे॑। वाच॑ङ्गन्ध॒र्वाः प॒शवो॑ मनु॒ष्याः।
वा॒चीमा॑ विश्वा॒ भुव॑नान्यर्पिता॥६२॥

सा नो॑ ह॒वँ जु॑षतामिन्द्र॑पत्नी। वा॒ग॒क्षरं॑ प्रथम॒जा
ऋ॒तस्य॑। वेदा॑नां मा॒ताऽमृत॑स्य॒ नाभिः॑। सा नो॑ जुषा॒णोप॑
य॒ज्ञमागा॑त्। अ॒वन्ती॑ दे॒वी सु॒हवा॑ मे अस्तु। या॒मृष॑यो
म॒त्रकृ॑तो मनी॒षिणः॑। अ॒न्वैच्छं॑ दे॒वास्तप॑सा॒ श्रमे॑ण। तान्दे॒वीं
वाच॑ꣳ ह॒विषा॑ यजामहे। सा नो॑ दधातु सु॒कृत॑स्य॒ लोके॑।
च॒त्वारि॒ वाक्प॑रि॒मिता॒ प॒दानि॑॥६३॥

तानि॑ विदुर्ब्रा॒ह्मणा॒ ये म॑नी॒षिणः॑। गुहा॒ त्रीणि॑ निहि॒ता
नेङ्ग॑यन्ति। तुरी॒यं वा॒चो म॑नु॒ष्या वद॑न्ति। श्र॒द्धया॑ऽग्निः
समि॑ध्यते। श्र॒द्धया॑ विन्दते ह॒विः। श्र॒द्धां भग॑स्य मूर्ध॒नि।
वच॑सा वे॒दयाम॑सि। प्रि॒यꣳ श्र॑द्धे द॒दतः॑। प्रि॒यꣳ श्र॑द्धे
दिदा॑सतः। प्रि॒यं भो॒जेषु॑ यज्व॑सु॥६४॥

इदं म॑ उदि॒तं कृ॒धि। यथा॑ दे॒वा असु॑रेषु। श्र॒द्धामु॒ग्रेषु॑ चक्रि॒रे।
 ए॒वं भो॒जेषु॑ यज्ज्व॑सु। अ॒स्माक॑मुदि॒तं कृ॒धि। श्र॒द्धान्दे॒वा
 यज॑मानाः। वा॒युगो॑पा उपा॑सते। श्र॒द्धा९ हृ॒दय्य॑याऽऽकू॑त्या।
 श्र॒द्धया॑ हूयते ह॒विः। श्र॒द्धां प्रा॒तर्ह॑वामहे॥६५॥

श्र॒द्धां म॒ध्यन्दि॑नं॒ परि॑। श्र॒द्धा९ सूर्य॑स्य नि॒म्रुचि॑। श्र॒द्धे
 श्र॒द्धाप॑येह मा॑। श्र॒द्धा दे॒वानधि॑ वस्ते। श्र॒द्धा वि॒श्वमि॑दञ्जगत्।
 श्र॒द्धाङ्गाम॑स्य मा॒तरम्॑। ह॒विषा॑ वर्धयाम॑सि। ब्र॒ह्म ज॒ज्ञानं॑
 प्रथ॑मं पु॒रस्ता॑त्। वि सी॑म॒तः सु॒रुचो॑ वे॒न आ॑वः। स बु॒ध्रिया॑
 उप॑ मा अ॑स्य वि॒ष्ठाः॥६६॥

स॒तश्च॑ योनि॒मस॑तश्च॒ विवः॑। पि॒ता वि॒राजा॑मृष॒भो र॑यी॒णाम्।
 अ॒न्तरि॑क्षं वि॒श्वरूप॑ आ॒वि॒वेश॑। तम॑र्के॒रभ्य॑र्चन्ति व॒त्सम्।
 ब्र॒ह्म सन्तं॑ ब्र॒ह्मणा॑ वर्धय॑न्तः। ब्र॒ह्म दे॒वान॑जनयत्। ब्र॒ह्म
 वि॒श्वमि॑दञ्जगत्। ब्र॒ह्मणः॑ क्ष॒त्रन्नि॑र्मितम्। ब्र॒ह्म ब्रा॒ह्मण॑
 आ॒त्मना॑। अ॒न्तर॑स्मिन्नि॒मे लो॒काः॥६७॥

अ॒न्तर्वि॒श्वमि॑दञ्जगत्। ब्र॒ह्मैव॑ भू॒तानां॑ ज्येष्ठ॑म्। तेन॑ कोऽ॒र्हति॑

स्पर्धितुम्। ब्रह्मन्देवास्त्रयस्त्रिंशत्। ब्रह्मन्निन्द्रप्रजापती।
 ब्रह्मन् ह विश्वा भूतानि। नावीवान्तः समाहिता। चतस्र
 आशाः प्रचरन्त्वग्नयः। इमं नो यज्ञन्नयतु प्रजानन्। घृतं
 पिब्वन्नजरं सुवीरम्॥६८॥

ब्रह्मं समिद्धवत्याहुतीनाम्। आ गावो अगमन्नुत भद्रमक्रन्।
 सीदन्तु गोष्ठे रणयन्त्वस्मे। प्रजावतीः पुरुरूपा इह स्युः।
 इन्द्राय पूर्वीरुषसो दुहानाः। इन्द्रो यज्वने पृणते च शिक्षति।
 उपेहदाति न स्वं मुषायति। भूयोभूयो रयमिदस्य वर्धयन्।
 अभिन्ने खिले नि दधाति देवयुम्। न ता नशन्ति न ता
 अर्वा॥६९॥

गावो भगो गाव इन्द्रो मे अच्छात्। गावः सोमस्य प्रथमस्य
 भक्षः। इमा या गावः सजनास इन्द्रः। इच्छामीद्धुदा मनसा
 चिदिन्द्रम्। यूयङ्गावो मेदयथा कृशश्चित्। अश्लीलश्चित्कृणुथा
 सुप्रतीकम्। भद्रं गृहं कृणुथ भद्रवाचः। बृहद्वो वयं उच्यते
 सभासु। प्रजावतीः सूयवसं रिशन्तीः। शुद्धा अपः सुप्रपाणे

पिबन्तीः। मा वः स्तेन ईशत माऽघशंसः। परि वो हेती
 रुद्रस्य वृञ्ज्यात्। उपेदमुपपर्वनम्। आसु गोषूपपृच्यताम्।
 उपर्षभस्य रेतसि। उपेन्द्र तव वीर्ये॥७०॥

चरामि कर्नीयोऽन्यानर्पिता पदानि यज्वंसु हवामहे विष्ठा लोकाः सुवीरमर्वा पिबन्तीष्पद्म॥[८]

ता सूर्याचन्द्रमसां विश्वभृत्तमा महत्। तेजो वसुमद्राजतो
 दिवि। सामात्माना चरतः सामचारिणा। ययोर्व्रतं न ममे
 जातु देवयोः। उभावन्तौ परि यात अम्या। दिवो न रश्मी
 स्तनुतो व्यर्णवे। उभा भुवन्ती भुवना कविक्रतू। सूर्या न
 चन्द्रा चरतो हुतामती। पती द्युमद्विश्वविदा उभा दिवः।
 सूर्या उभा चन्द्रमसा विचक्षणा॥७१॥

विश्ववारा वरिवोभा वरेण्या। ता नोऽवतं मतिमन्ता
 महिब्रता। विश्ववपरी प्रतरणा तरन्ता। सुवर्विदा
 दृशये भूरिरश्मी। सूर्या हि चन्द्रा वसु त्वेषदर्शता।
 मनस्विनोभानुचरतोनु सन्दिवम्। अस्य श्रवो नद्यः
 सप्त बिभ्रति। द्यावा क्षामा पृथिवी दर्शतं वपुः। अस्मे

सूर्याचन्द्रमसां ऽभिचक्षे॑ । श्रद्धेकमिन्द्र चरतो विचर्तुरम् ॥ ७२ ॥
 पूर्वापरं चरतो माययैतौ । शिशू क्रीडन्तौ परि यातो अध्वरम् ।
 विश्वान्यन्यो भुवनां ऽभि चष्टे॑ । ऋतूनन्यो विदधञ्जायते पुनः ।
 हिरण्यवर्णाः शुचयः पावका यासां राजा॑ । यासां देवाः
 शिवेन मा चक्षुषा पश्यत । आपो भद्रा आदित्यश्यामि ।
 नासदासीन्नो सदासीत्तदानीम् । नासीद्रजो नो व्योमा परो
 यत् । किमावरीवः कुह कस्य शर्मन् ॥ ७३ ॥

अम्भः किमासीद्रहंनङ्गभीरम् । न मृत्युरमृतन्तरहि न ।
 रात्रिया अहं आसीत्प्रकेतः । आनीदवातः स्वधया तदेकम् ।
 तस्माद्ध्यान्यन्न परः किञ्चनास । तम आसीत्तमसा गूढमग्रे
 प्रकेतम् । सलिलः सर्वमा इदम् । तुच्छेनाभ्वपिहितं
 यदासीत् । तमसस्तन्महिना जायतैकम् । कामस्तदग्रे
 समवर्तताधि ॥ ७४ ॥

मनसो रेतः प्रथमं यदासीत् । सतो बन्धुमसति निरविन्दन् ।
 हृदि प्रतीष्या कवयो मनीषा । तिरश्चीनो विततो

रश्मिरेषाम्। अधः स्विदासी ३ दुपरि स्विदासी ३ त्।
 रेतोधा आसन्महिमानं आसन्। स्वधा अवस्तात्प्रयतिः
 परस्तात्। को अद्धा वेदं क इह प्र वोचत्। कुत आजाता
 कुत इयं विसृष्टिः। अर्वाग्देवा अस्य विसर्जनाय॥ ७५॥

अथा को वेदं यतं आबभूव। इयं विसृष्टिर्यतं आबभूव।
 यदि वा दधे यदि वा न। यो अस्याध्यक्षः परमे व्योमन्।
 सो अङ्ग वेदं यदि वा न वेद। किं स्विद्वनङ्ग उ स वृक्ष
 आसीत्। यतो द्यावापृथिवी निष्टतक्षुः। मनीषिणो मनसा
 पृच्छतेदुतत्। यदध्यतिष्ठद्भुवनानि धारयन्। ब्रह्म वनं ब्रह्म
 स वृक्ष आसीत्॥ ७६॥

यतो द्यावापृथिवी निष्टतक्षुः। मनीषिणो मनसा विब्रवीमि
 वः। ब्रह्माध्यतिष्ठद्भुवनानि धारयन्। प्रातरग्निं प्रातरिन्द्रं
 हवामहे। प्रातर्मित्रावरुणा प्रातरश्विना। प्रातर्भगं पूषणं
 ब्रह्मणस्पतिम्। प्रातः सोममुत रुद्रं हुवेम। प्रातर्जितं
 भगमुग्रं हुवेम। वयं पुत्रमदितेर्यो विधर्ता। आध्रश्चिद्यं
 मन्यमानस्तुरश्चित्॥ ७७॥

राजा॑ चि॒द्यं भ॒गं भ॒क्षी॒त्याह॑। भ॒ग प्र॒णेत॑र्भ॒ग स॒त्य॑राधः।
 भ॒गे॒मा॒न्धिय॒मुद॑व॒ दद॑न्नः। भ॒ग प्र णो॑ जनय॒ गोभि॑र॒श्वैः। भ॒ग
 प्र नृभि॑र्नृ॒वन्तः॑ स्याम। उ॒तेदा॒नीं भ॒ग॑वन्तः स्याम। उ॒त प्र॒पि॒त्व
 उ॒त मध्ये॑ अ॒ह्नाम्। उ॒तोदि॑ता म॒घव॑न्त्सूर्य॒स्य। व॒यन्दे॑वानां॑
 सु॒म॒तौ स्या॑म। भ॒ग ए॒व भ॒ग॑वां॑ अस्तु दे॒वाः॥ ७८॥

तेन॑ व॒यं भ॒ग॑वन्तः स्याम। तन्त्वा॑ भ॒ग सर्व॑ इ॒ज्जो॑हवीमि। स
 नो॑ भ॒ग पुर॑ए॒ता भ॑वे॒ह। स॒म॒ध्व॒रायो॒षसो॑ नमन्त। द॒धि॒क्रावै॑व
 शुच॑ये प॒दाय॑। अ॒र्वा॒ची॒नं व॑सु॒विदं॑ भ॒गन्नः॑। रथ॑मि॒वाश्वा॑
 वा॒जिन॑ आव॑हन्तु। अ॒श्वा॒वती॑र्गो॒मती॑र्न उ॒षा॑सः। वी॒र॒व॒तीः
 स॒द॒मुच्छ॑न्तु भ॒द्राः। घृ॒त॒न्दु॒हा॒ना वि॒श्वतः॑ प्र॒पी॒नाः। यू॒यं पा॑त
 स्व॒स्तिभिः॑ स॒दा नः॥ ७९॥

वि॒च॒क्ष॒णा वि॑च॒तुर॑॑ श॒र्मन्न॑धि॒ वि॒स॒र्ज॒नाय॑ ब्र॒ह्म व॑न् ब्र॒ह्म स वृ॒क्ष आ॑सी॒तुर॒श्चि॒दे॒वाः प्र॒पी॒ना
 ए॒कं च॥—[९] पी॒वो॒न्नान्ते॑ शु॒क्रा॒सः सोमो॑ धे॒नुमि॒न्द्र॒स्तर॑स्वा॒ञ्छुचि॑मा दे॒वो या॑तु॒ सूर्यो॑
 दे॒वीम॑ह॒मस्मि॑ ता सूर्य॑च॒न्द्रम॑सा न॒व॥ ९॥

पी॒वो॒न्न॒मग्रे॑ त्वं पा॑रयानाधृष्यः शुचि॒न्नु वि॒श्रय॑माणो दि॒वो रु॒क्मो॑ऽन्नं प्रा॒णम॑न्न॒न्ता
 सूर्य॑च॒न्द्रम॑सा न॒व॑स॒प्ततिः॥ ७९॥

पीवो॑न्नाय्यै॑यं पा॑न्त स्व॒स्तिभिः॑ सदा॑ नः॥

हरिः॑ ओम्॥

॥इति श्रीकृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टके
अष्टमः प्रपाठकः समाप्तः॥